

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 27.134 van 11 mei 2009
in de zaak RvV X II

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Georgische nationaliteit te zijn, op 16 februari 2009 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 23 januari 2009 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 26quater).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 2 april 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 mei 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. NAVASARTIAN, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

1.1. Verzoekers, die volgens hun verklaringen op 15 november 2008 het Rijk zijn binnengekomen, dienden op 19 november 2008 een asielverzoek in.

1.2. De gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid verzocht op 3 december 2008, gelet op artikel 9, punt 4, van de Europese Verordening nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de verordening 343/2003/EG), aan de Nederlandse autoriteiten om de overname van verzoekers.

1.3. Op 22 december 2008 willigden de Nederlandse autoriteiten, rekening houdende met artikel 9, punt 4, van de verordening 343/2003/EG, het overnameverzoek in.

1.4. Op 23 januari 2009 nam de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissingen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen werden verzoekers dezelfde dag ter kennis gebracht.

De beslissing genomen ten aanzien van verzoeker luidt als volgt:

“(…) In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd (…)

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Nederlandse autoriteiten toekomt, met toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestigingen de verwijdering van vreemdelingen en van art. 9§4 van de Europese Verordening (EG) 343/2003.

Betrokkene is in het bezit van een visum afgeleverd door de Nederlandse autoriteiten en de Nederlandse overheid heeft op datum van 22/12/2008 ingestemd met de vraag tot overname van bovengenoemd persoon. Betrokkene verklaart op 15/11/2008 samen met zijn echtgenote (I. I.) en hun drie kinderen (...) in Tbilisi (Georgië) te zijn vertrokken per vliegtuig en dezelfde dag in Amsterdam (Nederland) te zijn aangekomen. Betrokkene verklaart dat hij reisde met een geldig paspoort met geldig Schengenvisum afgegeven door de Nederlandse ambassade in Tbilisi. Betrokkene verklaart dat al zijn documenten gestolen werden in België en dat hij daarvan aangifte heeft gedaan bij de politie (zie attest van klachtneerlegging dd. 16/11/2008).

Navraag bij de Nederlandse immigratie- en naturalisatiedienst bevestigt deze verklaring: op 22/09/2008 werd door de Nederlandse ambassade de visumaanvraag van betrokkene gehonoreerd en afgeleverd; het afgegeven visum was geldig van 27/09/2008 tot 24/10/2008.

Vervolgens verklaart betrokkene dat zijn broer en neef hem en zijn gezin in Nederland zijn komen ophalen en naar België hebben gebracht. Op 19/11/2008 vroeg betrokkene en zijn gezin asiel in België. Betrokkene verklaart nooit eerder asiel te hebben gevraagd.

Behalve de aanwezigheid van zijn broer (I. J.) (...) en twee tantes langs vaderszijde (S. E.) en (T. R.) heeft betrokkene geen specifieke elementen aangehaald waarom zijn asielaanvraag in België behandeld zou moeten worden. De aangehaalde familie in België is allemaal meerderjarig en behoort niet tot het gezin van betrokkene zoals gedefinieerd in art. 2§1 van de Verordening. Bovendien is betrokkene niet afhankelijk van de hulp (financieel, medisch...) van deze familieleden in België. En bovendien leeft betrokkene samen met zijn eigen gezin - echtgenote en drie kinderen. Een behandeling van de asielaanvraag op basis van art. 7 of art. 15 van de Verordening is derhalve niet aan de orde.

Betrokkene verklaart geen familie te hebben elders in Europa.

Er is derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op basis van art. 3§2 of art. 15 van de Verordening.

Bijgevolg moet de bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten binnen de tien (10) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij (2) de bevoegde Nederlandse overheden. (...)

De beslissing genomen ten aanzien van verzoekster luidt als volgt:

“(…) In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd (...).

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Nederlandse autoriteiten toekomt, met toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december

1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestigingen de verwijdering van vreemdelingen en van art. 9§4 van de Europese Verordening (EG) 343/2003.

Betrokkene is in het bezit van een visum afgeleverd door de Nederlandse autoriteiten en de Nederlandse overheid heeft op datum van 22/12/2008 ingestemd met de vraag tot overname van bovengenoemd persoon. Betrokkene verklaart op 15/11/2008 samen met haar echtgenoot (I. M.) en hun drie kinderen (...) in Tbilisi (Georgië) te zijn vertrokken per vliegtuig en dezelfde dag in Amsterdam (Nederland) te zijn aangekomen. Betrokkene verklaart dat zij reisde met een geldig paspoort met geldig Schengenvisum afgegeven door de Nederlandse ambassade in Tbilisi. Betrokkene verklaart dat al de documenten gestolen werden in België en dat zij daarvan aangifte heeft gedaan bij de politie (zie attest van klachtneerlegging dd. 16/11/2008).

Navraag bij de Nederlandse immigratie- en naturalisatiedienst bevestigt deze verklaring: op 22/09/2008 werd door de Nederlandse ambassade de visumaanvraag van betrokkene gehonoreerd en afgeleverd; het afgegeven visum was geldig van 27/09/2008 tot 24/10/2008.

Vervolgens verklaart betrokkene dat haar schoonbroer en neef van haar echtgenoot haar en haar gezin in Nederland zijn komen ophalen en naar België hebben gebracht. Op 19/11/2008 vroeg betrokkene en haar gezin asiel in België. Betrokkene verklaart nooit eerder asiel te hebben gevraagd. Behalve de aanwezigheid van haar schoonbroer (I. J.) (...) en twee tantes van haar echtgenoot (S. E.) en (T. R.) heeft betrokkene geen specifieke elementen aangehaald waarom haar asielaanvraag in België behandeld zou moeten worden. De aangehaalde familie in België is allemaal meerderjarig en behoort niet tot het gezin van betrokkene zoals gedefinieerd in art. 2§i van de Verordening. Bovendien is betrokkene niet afhankelijk van de hulp (financieel, medisch...) van deze familieleden in België. En bovendien leeft betrokkene samen met haar eigen gezin - echtgenoot en drie kinderen. Een behandeling van de asielaanvraag op basis van art. 7 of art. 15 van de Verordening is derhalve niet aan de orde.

Betrokkene verklaart geen familie te hebben elders in Europa.

Er is derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op basis van art. 3§2 of art. 15 van de Verordening.

Bijgevolg moet de bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten binnen de tien (10) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij (2)de bevoegde Nederlandse overheden. (...)"

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Gegrondheid van het beroep.

2.1. Verzoekers voeren in een enig middel de schending aan van de formele motiveringsplicht, waarbij zij enerzijds stellen dat niet alle relevante feitelijke en juridische argumenten die eraan ten grondslag liggen in de bestreden beslissingen staan en anderzijds dat de redenering van de bestreden beslissingen zowel juridisch als feitelijk ongegrond is.

Verzoekers onderbouwen het middel verder als volgt:

"Ten eerste: verzoekers hebben niet met een Nederlands visum gereisd. Indien de DVZ betrokkenen had ondervraagd omtrent de redenen van hun vlucht, zou ze niet kunnen beweren dat verzoekers met een Nederlands visum hebben gereisd.

Betrokkenen waren inderdaad houder van een Nederlands visum, dat geldig was tot 24 oktober. Ze zijn er echter niet in geslaagd hun vertrek te organiseren vóór 24 oktober, datum waarop het Nederlands visum verstreek. Zij zagen zich daarom genoodzaakt op een andere manier het land te verlaten, en zijn erin geslaagd op 15 november met een ander Schengenvisum Georgië te verlaten. Hoe zou iemand op 15 november naar Nederland kunnen reizen met een visum dat al op 24 oktober verstreken was?

De gebrekkige ondervraging door de DVZ had tot gevolg dat deze instantie een beslissing heeft genomen op basis van een onvolledig dossier en een onvolledig asielrelaas.

Ten tweede: verzoekers zijn het slachtoffer geworden van een misdrijf in België. Het strafonderzoek is lopende. Verzoekers hebben er alle belang bij om in België te verblijven met het oog op de verdere behandeling van hun strafdossier als slachtoffer.

Ten derde: niet alleen de aanwezigheid van verzoekers broer is van essentieel belang, maar ook de onderlinge verbondenheid van beide asielaanvragen. Betrokkene moet kunnen beroep

doen op de bewijselementen in het dossier van zijn broer, hetgeen onmogelijk is in Nederland omdat er geen enkele procedure België toelaat om het dossier van de broer van betrokkene over te maken aan Nederland.

Ten vierde: verzoekers zien in Nederland geen onpartijdige asielinstantie voor de behandeling van hun asielaanvraag gelet op de zeer goede politieke relatie met het regime in Georgië en zijn president, Mikhaïl Sahakashvili, wiens echtgenote van Nederlandse nationaliteit en afkomst is.”

2.1.1. Er dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen gelezen worden zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

2.1.2. In de mate dat verzoekers de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen inhoudelijk betwisten, voeren zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, die in het kader van de toepassing artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) moet onderzocht worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is, bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij het nemen van een bestuurlijke beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

In de bestreden beslissingen is duidelijk aangegeven dat de Nederlandse autoriteiten bevoegd zijn voor de behandeling van de asielverzoeken op grond van artikel 9, punt 4, van de verordening 343/2003/EG. Deze bepaling luidt als volgt:

“Wanneer de asielzoeker slechts houder is van één of meer verblijfstitels die minder dan twee jaar zijn verlopen of van één of meer visa die minder dan zes maanden zijn verlopen en die hem daadwerkelijk toegang hebben verschaft tot het grondgebied van een lidstaat zijn de leden 1, 2 en 3 van toepassing zolang de asielzoeker het grondgebied van de lidstaten niet heeft verlaten.

Wanneer de asielzoeker houder is van één of meer verblijfstitels die meer dan twee jaar zijn verlopen of van één of meer visa die meer dan zes maanden zijn verlopen en die hem daadwerkelijk toegang hebben verschaft tot het grondgebied van een lidstaat, en hij het grondgebied van de lidstaten niet heeft verlaten, is de lidstaat waar het asielverzoek is ingediend, verantwoordelijk.”

Uit het administratief dossier blijkt dat de Nederlandse autoriteiten op 22 september 2008 visa aan verzoekers hebben afgeleverd. Verzoekers verklaarden - toen zij op 2 december 2008 gehoord werden door een gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid - dat zij reisden met hun eigen paspoorten en *“met een Schengenvisum afgegeven door de ambassade van Nederland in Tbilisi.”* Gelet op artikel 9, punt 4, van de verordening 343/2003 en het formele akkoord van de Nederlandse autoriteiten kon het bestuur derhalve beslissen dat de Belgische autoriteiten niet bevoegd waren voor de behandeling van de asielaanvragen van verzoekers.

Verzoekers wijzigden in hun verzoekschrift hun verklaringen en houden nu plots voor dat zij *“met een ander Schengenvisum”* Georgië verlaten hebben. Los het feit dat men niet kan aanvoeren dat het bestuur de feiten incorrect heeft beoordeeld indien men zelf stelt dat men

de feiten verkeerd heeft voorgesteld of leugenachtige verklaringen heeft afgelegd, moet worden opgemerkt dat verzoekers hun bewering dat zij nog een ander Schengenvisum zouden gehad hebben niet aantonen en dat door louter ongefundeerde beweringen in een verzoekschrift op te nemen geen schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangetoond.

Waar verzoekers betogen dat zij het Nederlands visum niet kunnen gebruikt hebben aangezien het slechts geldig was tot 24 oktober 2008 en zij pas op 15 november 2008 uit Georgië zijn vertrokken, moet worden opgemerkt dat verzoekers in gebreke blijven te bewijzen zij pas op 15 november 2008 uit Georgië zijn vertrokken.

In de mate dat verzoekers betogen dat zij het slachtoffer werden van *“een misdrijf in België”* en hiermee schijnbaar doelen op het feit dat zij aangifte deden van een handtasdiefstal door een man van middelmatige grootte met *“een zwarte muts, lederen zwarte vest, zwarte broek”* waarvan zij geen verdere beschrijving kunnen geven, merkt de Raad op dat verzoekers niet duiden waarom hun verder verblijf met het oog op de behandeling van *“hun strafdossier”* effectief vereist zou zijn en zij hun belangen niet zouden kunnen laten behartigen door een raadsman. Het feit dat zij in België, althans volgens hun beweringen, het slachtoffer werden van een misdrijf heeft ook geen enkele weerslag op de bepaling van het land dat verantwoordelijk is voor de behandeling van hun asielverzoek. Noch artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet, noch enige bepaling van de verordening 343/2003/EG voorziet immers dat het land waar een vreemdeling het slachtoffer werd van een misdrijf verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek van deze vreemdeling.

Verzoekers tonen ook niet aan dat de broer van verzoeker een asielverzoek heeft ingediend dat nog behandeld wordt in België en dat zo nauw verbonden zou zijn met hun eigen asielaanvraag dat een behandeling van hun asielaanvraag in België zich opdringt. Ten overvloede moet erop gewezen worden dat niet kan ingezien worden waarom de broer van verzoeker de stukken waarover hij beschikt niet ook ter beschikking zou kunnen stellen van verzoekers met het oog op de behandeling van hun asielverzoek in Nederland.

Voorts kan uit de stelling dat Nederland een goede relatie heeft met Georgië en dat de Georgische president gehuwd is met een Nederlandse vrouw niet afgeleid worden dat Nederland geen onpartijdige asielinstanties zou hebben.

Verzoekers tonen met hun uiteenzetting geen schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet aan.

2.2. Verzoekers hebben geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf mei tweeduizend en negen door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

G. DE BOECK.